

«Elisabet Cristina m'ha donat moltes alegries»

JOSEP GARCIA

—¿Quan es troba amb Elisabet Cristina de Brunsvic?

—El 2008 vaig llegir un article a la premsa local. Es complien 300 anys de l'arribada d'Elisabet Cristina a la ciutat. A mi, que sóc de Mataró de tota la vida, em va sorprendre molt no saber res d'aquesta història. Vaig començar a llegir i em vaig adonar que, tot i la importància històrica que va tenir, és un personatge que ha quedat en l'oblit.

—Arriba a Mataró el 1708.

—És l'última reina que pròpiament han tingut els catalans. Va ser reina quan l'arxiduc Carles només dominava el territori de Catalunya i poca cosa més, les illes...

—I comença el llibre.

—No, no reprenç la història fins al 2012. El 2008, estava escrivint un llibre sobre les lluites veïnals de Mataró.

—¿Perdó?

—Durant 8 anys, vaig ser tècnic i secretari de l'Associació de Veïns de Mataró. Vaig pensar que estaria bé explicar la història de Mataró a partir de les lluites veïnals que hi va haver durant el franquisme i la transició. Després, va venir un llibre sobre Lluís Llach. Quan Llach deixa els escenaris, em sembla un bon moment per escriure sobre ell. Vaig agrupar els articles que publicava al meu blog i em va publicar el llibre Publicacions de l'Abadia de Montserrat, la mateixa editorial que publica Elisabet Cristina de Brunsvic. La reina dels catalans a Mataró, juliol 1708.

Xavier Amat

En el seu camí es va trobar amb Elisabet Cristina de Brunsvic, que va ser la reina dels catalans entre el 1708 i el 1714.

PER Catalina Gayà

—Parli'm d'aquesta reina oblidada.

—És una dona molt moderna per la seva època i, tot i ser monarca, quins cops no li va donar la vida: va viure dues guerres de successió, la nostra i la segona, quan va tornar a Viena perquè la seva filla pugés al tron. Només va tenir filles i molts estats europeus es van oposar al fet que una dona fos coronada emperadriu. El seu amor per Catalunya i per Barcelona és una cosa que em va sorprendre i em va impulsar a escriure el llibre.

—¿En quin sentit?

—Quan va morir, tot i que feia 37 anys que era fora de Catalunya, es va fer gravar al seu sepulcre, a Viena, la imatge d'un vaixell arribant a Barcelona.

—I quin paper té Mataró en la història.

—Sempre s'ha dit que Mataró va ser una ciutat botiflera, i vaig descobrir que aquesta és una realitat a mitges. Ho va ser a partir del 1713, però en canvi va ser la primera ciutat que va reconèixer com a rei Carles d'Àustria. Segurament per això, i per la proximitat de Barcelona, és a Mataró on ella desembarca el 25 de juliol de 1708. A Mataró, hi havia de passar dos dies i no se sap per què se n'hi va estar sis.

—Suposo que hi ha cròniques de l'època.

—Hi ha diverses cròniques que narren la vida cortesana: m'ho vaig passar molt bé llegint-les! En una d'aquestes cròniques, s'explica que el primer matí, després de dormir a Mataró, es va llevar amb la cara cosida de picades de mosquit, i que per això es va quedar a Mataró. Jo poso en qüestió el tema dels mosquits perquè només s'anomena en una de les cròniques.

—Ella regna des del 1708 fins al 1714.

—Quan l'arxiduc Carles se'n va a Viena, perquè mor el seu germà i ell ha de ser coronat emperador, ella es queda sola a Catalunya, des del 1711 fins al 1713. En aquell període, no només és reina: és capitana general, governadora i lloctinent de Catalunya.

—Quin personatge.

—A mi, Elisabet Cristina de Brunsvic m'ha donat moltes alegries, és gràcies a ella que començo una altra branca de feina: guia turística. Vaig fer la formació, evidentment, però em van agafar de guia perquè els interessava que expliqués la guerra de successió a Mataró, i jo estava acabant el llibre d'Elisabet. Ara ja no sols explico la guerra de successió, que a més a més ja l'explico poc perquè la gent ja n'està una mica cansada, sinó que també faig el tema del primer ferrocarril, el passat romà de Mataró... ja m'he diversificat.

—I ara, ¿quin llibre està escrivint?

—No l'hi puc dir. Passat l'estiu, suposo que ho concretaré. ■

gentecorriente@elperiodico.com